

Helen Cox

Een open einde

Vertaald door Peter de Rijk

De Fontein

I

Uit de krakende laptopspeakers weerklonk een vertwijfelde kreet. De schreeuw werd abrupt onderdrukt, en daarna bleef het stil.

Langzaam keek Grace naar Kitt op. Ze zat aan het voeteneind van het bed in Grace' studentenkamer, die het secretariaat van de Venerable Bede's-academie in Durham haar had toegewezen. Stiekem genoot Grace van de combinatie van de vreselijk keurige Kitt en het kitscherige Powerpuff Girls-dekbedovertrek, dat ze uit Leeds had meegenomen. Maar als ze daar een opmerking over maakte, zou Kitt een andere plek zoeken, en dit ietwat komische beeld was nu juist het enige wat haar een beetje afleiding bood voor het morbide verhaal over wat Jodie Perkins een jaar geleden was overkomen, na niet meer dan vier weken op de academie.

'Tjonge, van zo'n angstschreeuw krijg je inderdaad nachtmerries. Hoe ben je dit te weten gekomen?' vroeg Kitt met een fronsende blik.

'Ik zou doof en blind moeten zijn om er niets van af te weten. De eerstejaars praten nergens anders meer over. De aanvaller is nooit gearresteerd, dus iedereen vraagt zich af wie de volgende is die wordt gepakt en verdwijnt, net zoals zij.'

Kitt keek haar ex-assistent een moment lang aan. Ze had met haar samengewerkt in de bibliotheek van de Vale of York-universiteit voordat ze aan de opleiding bibliotheekwetenschappen hier op Venerable Bede's was begonnen. 'En deze opname lag daar gewoon voor het grijpen, neem ik aan?'

'Niet echt,' zei Grace, terwijl ze een bruine haarkrul achter haar oor veegde. 'De academie heeft een studentenradiostation. De opname lag in het programma-archief.'

'En jij kon daar natuurlijk zonder te hacken toegang toe krijgen,' zei Kitt. Ze sloot haar ogen, alsof ze daardoor beschermd werd tegen

het onvermijdelijke antwoord van Grace.

‘Het wachtwoord was VENERABLEBEDE2020. Kom op zeg, dat kun je toch zeker geen hacken noemen? Ik heb wifi-wachtwoorden van pubs gezien die lastiger te kraken waren dan dit.’

Kitt opende haar ogen en schudde onzeker haar hoofd. ‘Als je maar weet dat ik niet je borgtocht betaal als je gepakt wordt.’

De twee vrouwen wierpen elkaar een blik toe. Ze wisten allebei dat als Grace vanwege haar onbesuisde gedrag uiteindelijk achter de tralies zou belanden, Kitt wel degelijk voor de borg zou opdraaien. Grace kon tenslotte niet haar ouders even bellen, zeker niet na wat er die zomer was gebeurd.

‘Laat nog eens horen,’ zei Kitt.

Grace haalde diep adem en bereidde zich erop voor om nogmaals naar het ietwat verontrustende fragment te luisteren. Het klonk niet bepaald als easy listening op een zondagavond. Omdat ze aannam dat Kitt haar redenen had om haar om een herhaling te vragen, gaf Grace toe en klikte met de muis op de afspeelknop.

‘Je luistert naar Castle Rock FM, een radiostation voor studenten en door studenten, en ik ben Randy Hobbs.’ De stem van de presentator klonk gemaakt zwoel, bijna zo slijmerig dat Grace ervan rilde. Ze had deze clip al vijf keer beluisterd en de stem van de deejay was er niet minder irritant om geworden. ‘Eerstejaars kennen onze volgende beller misschien wel, techniekstudente Jodie Perkins. Ze heeft contact opgenomen met het programma omdat ze beweert een geheim te hebben ontdekt dat de hele Venerable Bede’s-gemeenschap zal schokken. Nogal een forse claim voor iemand die hier pas vier weken studeert. We hebben haar nu live aan de lijn. Hallo, Jodie?’

‘Randy?’ Jodie noemde de naam van de deejay op luide toon en er klonk geruis, alsof ze aan het rennen was en ondertussen de telefoon op en neer bewoog.

‘Ja, Jodie, we kunnen je horen. Alles in orde daar bij jou? Ik begrijp dat je ons iets wilt vertellen over een belangrijk persoon hier op Venerable Bede’s.’

‘Ja,’ zei Jodie. Het geruis werd zwakker en hield even later op. Aangezien duidelijk te horen was dat ze hijgde, leek het alsof ze

op adem probeerde te komen. ‘Gezien de dagelijkse praktijk op Venerable Bede’s zal dit voor sommigen geen verrassing zijn, maar ik heb wat spitwerk verricht en nu heb ik bewijs dat... dat... Wat? Nee... Wat doe jij hier?’

‘Jodie, alles in orde daar?’ vroeg Randy ongerust.

‘Nee! Het is... Sssss...’ was het enige wat Jodie kon zeggen. Er klonk geschuifel, gevolgd door die inmiddels maar al te bekende luide kreet.

Het bleef even stil, waarna Kitt het woord weer nam. ‘Wat was dat geluid aan het eind? Ze leek tussen haar tanden door te sissen.’

‘Ik weet het niet,’ zei Grace. ‘Ze leek iets te willen zeggen. Een naam misschien?’

‘En de politie heeft Jodie nooit gevonden, of een lichaam?’

‘Niets. De politie wist niet eens zeker of er een moord gepleegd was. Geen lichaam. Geen forensisch bewijs van verzet of een worsteling.’

‘Hoe zit het met getuigen?’ vroeg Kitt.

‘Er heeft zich nooit iemand gemeld. Randy Hobbs werkt in de nachtdienst. Het is allemaal op een woensdag gebeurd, midden in de nacht. Op dat tijdstip zijn er nooit veel mensen buiten.’

‘Maar aan het eind van dat fragment sprak ze duidelijk tegen iemand, waarschijnlijk een belager. Dat is op zich al een zeker bewijs van verzet.’

‘Ik ken niet alle details, maar we horen de stem van de andere persoon niet, dus weten we niet wat er aan haar kant van de lijn gebeurde. Ze schreeuwt het uit, maar misschien rende ze ondertussen weg van degene die daar was, en misschien is ze weggevlucht en verdwenen. We weten niet of degene tegen wie ze sprak haar te pakken heeft gekregen of haar iets heeft aangedaan.’

‘We weten het niet, maar haar verdwijning zou daarop kunnen wijzen,’ zei Kitt. ‘Het is tragisch, Grace, vooral omdat het om een jong meisje gaat, maar ik weet niet goed waarmee ik in dit stadium kan helpen.’

Grace keek Kitt ontstemd aan. ‘Kletskoek. Ik ken niemand die zo geschikt is als jij om dit op te lossen.’

‘Laat Mal dat maar niet horen,’ zei Kitt met een onverwachte grimas.

‘De bende van inspecteur Halloran heeft al een poging gedaan om deze zaak op te lossen. Nu is het onze beurt.’

‘Onderzoeken worden niet om de beurt gedaan. En ik weet niet of naar de politie verwijzen als “Hallorans bende” wel helemaal gepast is...’

Grace sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik dacht dat je dat privéonderzoek had verricht om anderen te helpen?’

‘Klopt, maar privédetectives staan hun cliënten bij. Betalende cliënten.’

‘En wat dan nog? Wil je niet aan deze zaak werken omdat die je niets oplevert?’

Kitt slaakte een bijna onhoorbare zucht. Bijna. ‘Het gaat me niet om winst. Het gaat om de kosten. Vergeef me alsjeblieft dat ik geen geld wil verspillen aan een hopeloze, door Grace Edwards gecoördineerde onderneming. Voor het organiseren van een operatie zijn financiële middelen nodig. Ik ben net begonnen en beschik over niet meer dan de basisuitrusting. Nu we het daar toch over hebben, heb je me daarom gevraagd mijn apparatuur mee te brengen? Ik dacht dat je er alleen maar wat mee wilde spelen.’

‘Tja, niemand kan een meisje kwalijk nemen dat ze een koffiebecherhouder wil bekijken die feitelijk een camera is, maar de gelegenheid om met spionagespulletjes spelen is van ondergeschikt belang wanneer er een jong meisje wordt vermist, dat mogelijk dood is.’

‘Het is een vreselijke business, echt vreselijk, maar als je een spoor wilt volgen dat een jaar geleden al doodgelopen is, heb je veel meer middelen nodig dan waarover ik beschik. In zaken zoals deze, waarbij zo’n jong iemand vermist wordt, kun je er niet omheen om rekening te houden met de gevoelens van degenen die het slachtoffer hebben verloren. Je kunt niet zomaar binnenvallen en zulke herinneringen pardoes oprakelen.’

‘Ik stel dat ook niet voor, maar we hebben vast wel een aanknopingspunt om mee te beginnen. Hoe dan ook, vanwege de beperkte middelen is deze zaak nogal een creatieve uitdaging, nietwaar? En trouwens, ik dacht dat je je eigen bureau wilde beginnen?’

‘Dat wil ik nog steeds.’

‘Nou, als je in deeltijd bij de bibliotheek werkt en geen reputatie

als hard-boiled detective hebt, zul je nooit je boekenverslaving kunnen financieren, en de kans is klein dat jij daarin slaagt door alleen maar vreemdgaande echtgenoten door het centrum van York te volgen.'

'Is dat echt zo?' zei Kitt met een veelbetekenende blik. 'En jij hebt een beter plan, neem ik aan?'

'Een cold case als de verdwijning van Jodie Perkins oplossen zou je reputatie zeker ten goede komen.'

Kitt trok met een weifelende blik haar neus op.

'Dwing me nou niet om die YouTube-video af te spelen van Jodies ouders die om informatie vragen. Die is hartverscheurend,' zei Grace. Ze verzweg dat ze maar liefst tien minuten had gehuild nadat ze die beelden had gezien. *We weten dat je daar ergens bent, Jodie, lieverd*, had Jodies moeder gezegd. *We zullen niet toestaan dat je het zoveelste vermiste meisje wordt dat nooit wordt gevonden. We zullen nooit opgeven.*

Ouders die zo'n liefdevol beroep doen om hun dochter terug te brengen, zouden op een gewone dag al voor een paar traantjes hebben gezorgd, maar nu was er een bijzonder gevoelige zenuw geraakt. Het was al zes weken geleden dat ze haar eigen moeder over de telefoon had gesproken. Ze probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat dat juist goed was. Dat als ze elkaar een tijdje niet spraken of zagen, haar moeder uiteindelijk toch zou wennen aan het idee dat ze nooit zo gehoorzaam zou zijn als traditioneel van een jonge vrouw van Indiase afkomst verwacht werd. Toch geloofde ze niet dat ook maar iemand na zo'n smeekbede als van de Perkins' niet naar familie zou hunkeren.

Haar leven in Durham was eenzamer geweest dan ze had verwacht. Ze leefde geïsoleerd van haar vrienden in York en Leeds, facetimen was niet echt hetzelfde als afspreken in de pub of naar een buurtkroeg gaan om te dansen, en ze had hier nog met niemand echt contact gemaakt. Dat Durham feitelijk een klein schiereiland was dat door de rivier de Wear van de rest van de wereld was afgesneden, maakte het gevoel van afzondering ook al niet minder. En na de oproep in het tv-nieuws van die ouders die hun vermiste dochter probeerden op te sporen, was ook Grace' laatste weerstand gebroken.

‘Die video hoef ik echt niet te zien,’ merkte Kitt op, waarmee ze Grace in haar mijmeringen onderbrak. ‘Ik kan me heel goed voorstellen wat haar ouders hebben doorgemaakt, en daarom wil ik liever geen oude wonden openrijten. Hoe dan ook, heb je al niet genoeg aan je hoofd zonder je in een particulier rechercheonderzoek te verdiepen? Meestal wil je aan dat soort zaken meewerken omdat je weinig opwindends beleeft, maar je bent net begonnen aan een nieuwe opleiding op een nieuwe instelling in een nieuwe stad. Ik kan me niet voorstellen dat je daarmee je dag niet kunt vullen.’

‘Ja, ik heb het druk genoeg met de opleiding, maar toen ik hoorde wat dit meisje is overkomen, bleef het... Nou ja, het heeft me nogal aangegrepen.’

Kitts frons werd dieper.

‘Ik weet dat ik voor de grap zei dat iedereen vreesde zelf het volgende slachtoffer te zijn, maar het is nu eenmaal zo dat ik me oprecht zorgen maak dat iemand dit meisje heeft meegenomen en haar iets heeft aangedaan, en dat een ander hetzelfde kan overkomen. Ik weet dat jij zegt dat we geen oude wonden moeten openrijten, en dat snap ik. Maar als een ouder niet weet wat er met zijn kind is gebeurd, denk je dan echt dat zo’n wond ooit geneest?’

‘Ik denk het niet,’ gaf Kitt toe.

‘We hoeven Jodies ouders er pas bij te betrekken als we zeker weten dat we concrete aanwijzingen hebben om verder te onderzoeken. Als we iets vinden wat hun de kans geeft het op een of andere manier af te sluiten, is het dan niet de moeite waard om een poging te wagen?’

‘Inderdaad, je hebt gelijk. En als het je echt zorgen baart, geeft dat ook een andere kijk op de situatie.’

‘Neem me niet kwalijk, maar zei je zojuist dat ik gelijk had? Kan ik dat op schrift krijgen?’

‘O, hou toch op,’ zei Kitt. ‘Misschien probeer ik je alleen maar te kalmeren, zodat je niet halsoverkop je eigen onderzoek begint, waarvan je zonder mijn ondersteuning ongetwijfeld een puinhoop zou maken. Overigens is het waar dat je onderzoeken naar vreemdgaande echtgenoten nauwelijks als stimulerend werk kunt beschouwen, ook al verdien ik er tot nu toe mijn brood mee.’

‘Dus je gaat me helpen?’

‘Als dat goed is voor jouw gemoedsrust, zal ik ernaar kijken. Maar ik kan niet beloven dat ik die zaak ga oplossen. Begrijp me niet verkeerd, ik ben bekwaam genoeg. En mijn encyclopedische kennis is me bij soortgelijke onderzoeken goed van pas gekomen.’

Grace probeerde niet te grijnzen om Kitts opschepperij. Ze herkende het patroon dat haar voormalige baas zich steeds meer in een onderzoek inleefde en was niet van plan om haar groeiende enthousiasme te temperen.

‘Maar ik wil je niet al te veel hoop geven. Ik ben maar tot woensdag in de stad, dus ik heb maar drie korte dagen voordat ik weer in de bibliotheek moet zijn. Ik kan er de komende weken verder in duiken, maar daarna zal ik de vaart er waarschijnlijk niet in kunnen houden. Het werk komt dan op de eerste plaats.’

‘Ik weet zeker dat voor superspeurder Kitt Hartley drie dagen meer dan genoeg zijn om een bruikbare aanwijzing te vinden!’

‘Als je me nog een keer zo noemt, ga ik meteen naar huis,’ zei Kitt, maar een glimlachje verried dat ze misschien wel aan de naam zou kunnen wennen. ‘Het kostte al moeite genoeg om hierheen te komen en jij hoeft het met je suffe bijnamen niet nog erger te maken.’

‘Ja, vast. Je mag in oktober zeker geen vakantie nemen omdat het dan zo druk is. Heeft Michelle je weer eens dwarsgezeten?’

‘Ja, natuurlijk. Maar ik heb het grotendeels van me af kunnen zetten door de miniserie *Jane Eyre* uit 2006 in gedachten nog eens af te spelen. Dat haalde de scherpe kantjes eraf. Maar je moet wel begrijpen dat het spoor inmiddels is doodgelopen, dus zelfs als ik een maand de tijd had, zou... zou... Grace!’

‘Wat?’ zei Grace, maar toen ze zag in welke richting Kitt keek, moest ze haar hand voor haar mond houden om niet te grinniken.

‘Waarom heb je die stomme foto van mij op je nachtkastje staan?’ Kitt wees naar een foto die Grace had ingelijst. Ze had die jaren geleden gemaakt, niet lang nadat ze als Kitts assistent was begonnen. Op de foto hapte Kitt in een groot stuk zelfgebakken gemberkoek. Grace had het fotolijstje als grapje vóór Kitts bezoek op haar nachtkastje gezet en het stoorde haar eerlijk gezegd een beetje dat Kitt het niet eerder had opgemerkt. Ze was een halfuur geleden

al binnengekomen en Grace was geen liefhebber van uitgestelde bevrediging.

‘Ik weet niet waarom je zo’n toon aanslaat. Ik zie je nu niet meer dagelijks, en dat mis ik. Je zou gevleid moeten zijn.’

Kitt keek Grace op haar beurt kritisch aan. Maar als Grace eerlijk tegen zichzelf was, was dat niet zozeer een leugen als wel een bescheiden verfraaiing. Ze had Kitt veel meer gemist dan ze liet merken. Ze was weliswaar reuze opgetogen dat ze toegelaten was tot de opleiding bibliotheekwetenschappen op Venerable Bede’s, dezelfde instelling waar ook Kitt die opleiding had gevolgd, maar het betekende ook dat ze de enige familie die ze nog had moest achterlaten, nadat haar naaste familie had laten weten niets meer met haar te maken te willen hebben.

‘Als je hoopte dat ik gevleid zou zijn, had je een flatteuzere foto moeten kiezen,’ zei Kitt. ‘Ik kan je wel vertellen dat ik nog maar eens kritisch naar de aanbevelingsbrief ga kijken die ik voor je toelating hier had geschreven.’

Grace antwoordde met een langdurige, brede grijns.

‘Je kunt voor verlossing zorgen door me te vertellen dat je in dit onderzoek in elk geval een aanknopingspunt voor ons hebt.’

Grace klikte een paar keer met de muis, nog steeds glimlachend. ‘Waar kunnen we beter beginnen dan bij de mensen die nog altijd naar haar op zoek zijn?’

Grace keek toe terwijl Kitt de webpagina bekeek waarop om informatie over Jodies verdwijning werd gevraagd. De header toonde een grote foto van Jodie. Toen Grace die voor het eerst had gezien, had ze meteen een smekende blik in haar groene ogen opgemerkt, en Grace had in stilte de belofte gedaan dat ze al het mogelijke zou doen om haar te vinden. Als jonge vrouw die plotseling in een onbekende omgeving was beland en voor zichzelf moest zorgen, had Grace zich eens te meer gerealiseerd hoeveel vermiste meisjes nooit waren gevonden. Grace had geen enkele hoop dat ze zelf snel haar weg zou vinden, maar wel geloofde ze dat ze Jodie met Kitts hulp zou kunnen opsporen.

‘Wie is die man?’ zei Kitt. Ze wees naar een foto van een man die ongeveer even oud was als Grace. Hij had kort zwart haar dat

met gel naar achteren gekamd was. Grace had deze website voor Kitts bezoek al een aantal malen bekeken en had bij nadere inspectie steeds dezelfde gekwetste blik in zijn ogen gezien.

‘Dat is Patrick Howard. Hij is een derdejaars student sociaal-juridische dienstverlening hier. Waarschijnlijk is hij de eerst aangevozen contactpersoon, als we niet meteen contact willen opnemen met Jodies ouders. Hij ging met Jodie om toen ze verdween.’

‘Kalverliefde? Of was het serieuzer?’ zei Kitt.

‘Ze waren verloofd en volgens de geruchten heeft hij het zichzelf nooit vergeven dat ze verdwenen is.’

Kitt boog zich naar voren om de foto van Patrick beter te bekijken. Ze liet haar blik een paar keer over zijn gezicht glijden, waarbij ze elke gelaatstrek zorgvuldig bekeek. ‘Ik vraag me af,’ zei ze ten slotte, ‘of hij Jodies verdwijning nooit achter zich heeft kunnen laten omdat hij iets te maken heeft met wat haar is overkomen.’

Lees verder in *Een open einde*.

E-book november 2022

Dit is het vierde deel in de Kitt Hartley-serie.

Oorspronkelijke titel *Death Awaits in Durham*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK
Company

Copyright © 2020 Helen Cox

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak e-book Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6555 9

ISBN luisterboek 978 90 261 6556 6

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.